

Sadetta sydämessäsi

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Ilta on jo viilentynyt,
lämmön ja valon valaja
matkannut on muille maille.
Koitti harsoinen hämärä,
laskeutui sumuinen verho.

Kellastuneet koivun lehdet
irtoavat äidistänsä,
leijailevat ilman alla,
orpoina vaeltelevat
vallassa viluisen tuulen.

Tummat pilvet vuodattavat
kaipauksen kyyneleitä,
itkevät kesän katoa.
Putoavat kyynelneulat
pistelevät virran vettä,
sulautuvat suurempaansa.

Vammautuneen kurjen huuto,
trumpetin suruinen soolo,
leikkaa illan hiljaisuuden
ennen kuoleman tuloa.
Kuovin kaihoisa valitus
on kuin viesti rinnastasi.

Vaikka aurinko ei viihdy
seurassa jokaisen päivän,
tiedämme molemmat, että
olemassa on se silti,
armaani, rakastettuni.